

Arrest

nr. 118 104 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2012 dient de verzoekende partij, van Turkse nationaliteit, overeenkomstig artikel 40bis of artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenote, (bijlage 19ter). De echtgenote van de verzoekende partij is geboren te Lokeren op (x) mei 1992.

Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 30 januari 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

Op 31 mei 2013 bereikt de partner van de verzoekende partij de leeftijd van eenentwintig jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 15 juli 2013 het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing daar haar partner op 31 mei 2013 21 jaar geworden is.”.

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 juli 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij nog steeds belang te hebben bij de voortzetting van de procedure. Het is volgens de verzoekende partij niet omdat haar partner 21 jaar is geworden en in de wachtermijn zit, dat deze geen belang meer zou hebben. Zij stelt dat de documenten slechts op 13 december 2013 zullen worden afgeleverd. Bij verdere evoluties, bijvoorbeeld bij een eventueel uit elkaar gaan, zou het beginpunt verschillen en de periode korter zijn. Zij duidt erop dat geen rekening werd gehouden met de dubbele nationaliteit van haar echtgenote, terwijl dit voordeliger geweest zou zijn.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen, merkt op dat de echtgenoot op het moment van de aanvraag en de bestreden beslissing jonger was dan 21 jaar en geeft aan dat zij een nieuwe aanvraag kan indienen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.5 Uit wat hierna volgt, blijkt dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 september 2013 geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting argumenteert dat *“(b)ij verdere evoluties, bijvoorbeeld bij een eventueel uit elkaar gaan, (...) het beginpunt (zou) verschillen en de periode korter (zou) zijn”*, merkt de Raad op dat deze blote bewering slechts een hypothetisch, zuiver eventueel of louter potentieel belang betreft. Met een verwijzing naar het loutere feit zich *“(b)ij verdere evoluties”* in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij te dezen niet aan dat de beschikking onterecht zou zijn genomen.

Waar zij erop duidt dat *“geen rekening werd gehouden met de dubbele nationaliteit van haar echtgenote, terwijl dit voordeliger geweest zou zijn”*, dient erop gewezen dat haar echtgenote, daargelaten dat zij tevens over de Turkse nationaliteit beschikt, in de eerste plaats op basis van haar Belgische nationaliteit gerechtigd is in België te verblijven, doch niet omdat zij enig verblijfsrecht zou ontleen aan haar Turkse nationaliteit en het voldaan zijn aan de in artikel 10 en verder van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. De verzoekende partij heeft de geëigende procedure gevolgd voor personen die zich in de situatie van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet bevinden, namelijk het aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald van een Belgische onderdaan. Daarnaast wordt erop geduid dat de verzoekende partij er zelf voor heeft gekozen voornoemde onderscheiden aanvraag in te dienen in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat zij diegene is die aanspraak wenst te maken op verblijfsrecht in België en een desbetreffende aanvraag heeft ingediend, niet haar echtgenote. Het is de verzoekende partij die zich als vreemdeling op een verblijfsrecht in functie van een echtgenoot die een burger van de Unie en meer bepaald Belgische onderdaan is, wenst te beroepen. De verzoekende partij kan bijgevolg niet worden gevolgd in haar argumentatie. Tevens valt niet in te zien om welke reden de verwerende partij te dezen het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij over een dubbele nationaliteit beschikt had, moeten wegen bij het nemen van voorliggende bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt *“nog steeds belang te hebben bij de voortzetting van de procedure. Het is volgens de verzoekende partij niet omdat haar partner 21 jaar is geworden en in de wachttermijn zit, dat deze geen belang meer zou hebben”*, zonder verdere duiding omtrent waarop zij met deze argumentatie doelt, als de manier waarop dit relevant is in het licht van het hoger gestelde, kan de verzoekende partij niet geacht worden enige elementen bij te brengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen in de beschikking van 15 juli 2013 werd vastgesteld. In de mate waarin de verzoekende partij er bij de stelling *“in de wachttermijn”* te zitten en het aangeven dat *“de documenten slechts op 13 december 2013 zullen worden afgeleverd”*, op doelt kenbaar te maken dat zij een nieuwe aanvraag heeft ingediend, toont zij evenmin aan te dezen wel over het vereiste belang te beschikken, dan wel dat de beschikking van 15 juli 2013 onterecht zou zijn genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET